

TAK MOC BYCH HO CHTĚŠLA

Neděle, 26. srpna 2020

Jsem smutná a současně se, protože se přátel se mnou po pěti letech rozešel. Dávod byl, že jsem se k němu přinechovala hezky, často jsme se hádali. A taky přítel, že jsem se vždy nechovala tak, jak si od partnerky představuji něco později jsem zjistila, že to nebyl jediný důvod k rozchodu a že moje úřlivost na jednu jeho kamarádku byla v něm na místě. Ještě když se se mnou, tak se s ní tajně scházel, má lhal o tom, kam a s kým chodí.

No, snažila jsem se

jak sama tak i s pomocí odborníka, abych se změnila a tajně jsem doufala, že se ke mně vrátí. Já se pak zhroutila, protože celou dobu jsem si dělala naivní naděje na návrat, snažila jsem se. Jsou to už dvě měsíce, dala jsem se na jak dohromady, ale bolí to pořád jako šert. V současnosti doba se scházíme jako kamarádi a já pořád doufám, že to půjde dobře. Ale nevěm, nevěm, jestli to půjde.

Snažím se přátel s

většinou v pohodě, ale občas má ten citový chlad dožene k pláči. To má potom objímá a utěšuje. Někdy jsem mu řekla, že chci víc, že to, co mi nabízí (kamarádství) je pro mě málo a že bude lepší, když se nevidíme, protože každá to evidentně cítí stejně jinak. Nakonec má zase utěšoval a tak se vidíme dříve, protože je můj kontakt nutně nedokážu.

Teď jsme tedy sice

kamarádi, ale já chci pořád zpátky, mám na sobě, jak sama tak s pomocí terapeuta, uvědomila jsem si své chyby, milionkrát jsem se mu omluvila, zajímám se o jeho koníčky, ale zatím je vše na nic. Sice mi sám od sebe volá, organizuje naše setkání, ale kromě toho, že má občas utěšit, když mi je smutno, tedy že mě obejmě a děj mi přátelskou pusou na čelo, nic nového. Říká bych ho zpátky, ale už fakt nevěm, jestli se někdy stane zážrak. Děkuji za vyslechnutí, já víc je to dlouhé, ale já opravdu nemám kde jinde bych se svěřila.

NATÁLKA